

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **V. G.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, čj. OAM-805/ZA-ZA11-ZA16-2016

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2017 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění.

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce pobývá na zdejšími území nepřetržitě od r. 2002, od r. 2006 pak nelegálně. Ze země původu odjel kvůli vydírání, nyní by v České republice pobýval rád legálně. Žalovaný po provedeném řízení uzavřel, že žalobce neopustil zem původu z důvodu azylově relevantního pronásledování či obav z něho, v případě svého návratu pak není ohrožen azylově relevantní vážnou újrou.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce podal žalobu, v níž namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v ustanovení § 2, § 3, §§ 50 a 52, s tím, že splňuje podmínky § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Uvedl, že se obává návratu do země původu z důvodu vydírání a vyhrožování, do ČR odjel, aby se zde schoval před pronásledováním. Nemůže se vrátit ani na jiné místo na Ukrajině.
4. Po ustanovení zástupce soudem žalobce žalobu doplnil, uvedl, že o azyl žádal již v r. 2000, žádost byla zamítnuta, svůj pozdější rozklad vzal žalobce zpět. V r. 2000 uprchl z Ukrajiny, protože byl v r. 1999 jako podnikatel vydírán skupinou lidí, kteří po něm chtěli vysoké částky v dolarech. Když se s nimi jednou viděl, byl fyzicky napaden a skončil na operačním sále se slezinou. Poté se rozhodl uprchnout a skrývat se v ČR. Po neúspěšné žádosti o azyl odjel zpět, po půl roce se ale vrátil do ČR, od r. 2002 do r. 2006 zde pobýval legálně, pak však ztratil ukrajinský pas a legální pobyt mu byl zastaven. O nový pas ambasádu nežádal, obával se, že by se vyděrači dozvěděli o jeho zdejšímu pobytu. Od té doby se tak v České republice zdržuje nelegálně a o mezinárodní ochranu žádá za účelem zlegalizování zdejšího pobytu. Nedávno se dozvěděl od svého známého, že se na něj tato skupina lidí vypyávala, obává se proto, že ho i po letech hledají, aby ho dopadli a získali od něho peníze. Obává se tohoto pronásledování a možné újmy na zdraví a životě. Je si vědom možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny, tak by se ale obával, že bude objeven. Současná situace na Ukrajině žalobci nezaručuje ochranu státními orgány, korupční situaci dokládá článek Hospodářských novin ze dne 19. 10. 2016 (aktualizováno dne 23. 10. 2016), s názvem Ukrajina je nejkorumpovanější zemí v Evropě, Nový úřad bojuje s politiky i s úplatnými soudci. Na korupci pak upozorňuje i Zpráva o stavu lidských práv 2016 – Ukrajina, ze dne 3. 3. 2017, od americké USDOS. Žalobce přiložil pod čarou odkazy na internetové adresy těchto podkladů.
5. Žalobce dále odkazuje na znění § 14a zákona o azylu, je přesvědčen, že je ohrožen nebezpečím vážné újmy, k závěru žalovaného o nepodloženosti jeho obav uvádí, že ani tvrzení žalovaného není podloženo objektivními informacemi, ač je mu správním řádem uloženo v § 3 zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný neměl pro svůj závěr dostatečné podklady a nevyšel proto ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS) ze dne 28. 4. 2009, čj. Azs 11/2009, které pojednává o institutu doplňkové ochrany jako zakotvujícím zásadu non-refoulement v případech, kdy uprchlík, jemuž není udělen azyl, není vydáván do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě, tedy, o tomto institutu pojednává jako o subsidiární ochraně a možnosti legálního pobytu v ČR u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, u nichž by bylo neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat po nich návrat do země původu s ohledem na skutečnosti, nastávající v odlišném čase než v případě aplikace azylu. Žalobce je přesvědčen, že skutkový stav, zjištěný žalovaným, není dostatečně podložen a zkresluje současnou situaci na Ukrajině. O uvedené zprávy se žalovaný opíral

jen částečně, neboť pracoval jen s informacemi, které vyzněly negativně pro udělení doplňkové ochrany žalobci.

6. V neposlední řadě žalobce připomíná rozhodnutí NSS ze dne 31. 10. 2008, čj. Azs 50/2008, pojednávající o problému, kdy je původcem vážné újmy nestátní subjekt, a to v tom smyslu, že v takových případech se žadatel nemusí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice, a to pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny takovou pomoc poskytnout. Zde pak žalobce poukazuje na korupční problémy na Ukrajině, mohl by čelit i nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu a došlo by tak k porušení čl. 3 Úmluvy. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 26. 6. 2017 plyne popření oprávněnosti žaloby, žalovaný neporušil ustanovení správního řádu ani zákona o azylu a v tomto směru odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, shromážděné informace o zemi původu, výpověď žalobce, podklady z předchozího řízení a samotné rozhodnutí ve věci. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu s mezinárodními závazky, zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, trvá na správnosti vydaného rozhodnutí ve věci, neboť zjistil její skutečný stav, případ posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný je dále přesvědčen, že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí, po jejich posouzení konstatoval, že v případě žalobce nelze dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy, mezinárodní ochrana proto udělena nebyla.
8. K námitce porušení ustanovení § 3 správního řádu žalovaný sdělil, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, za tím účelem byl s žalobcem proveden pohovor, během něhož měl žalobce možnost uvést všechny důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, popsat všechny potíže, které ve vlasti měl a které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyl žalobce ničím omezován, správnost protokolu potvrdil podpisem. K samotným podkladům ve věci pak správní orgán sdělil, že tyto považuje za rozsáhlé, v době vydání rozhodnutí zcela aktuální a dostačující, z nich těžil patřičné informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci případu zjištěn skutečný stav věci. Dne 21. 3. 2017 pak byla dána žalobci možnost se s těmito seznámit, žalobce možnosti nevyužil, žádné další podklady však nenavrhl a proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Podklady pocházejí z důvěryhodných zdrojů a splňují i všechna další kriteria, kladená judikaturou (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008). Správní orgán však není povolán k tomu, aby doplňoval důvody žadatele k přiznání jakékoli formy mezinárodní ochrany, když důkazní břemeno vyplývá z břemene tvrzení, odvislého od samotného žadatele a je tak na něm, aby věrohodně doložil své pronásledování.
9. Tvrzením žalobce o pronásledování ze strany soukromých osob se žalovaný zabýval rozsáhle již v prvním řízení o mezinárodní ochraně a odkazuje proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se na str. 4 a 7 s touto záležitostí vypořádal. Žalobcem nebylo věrohodně prokázáno, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo

pronásledování z azylově relevantních důvodů, navíc v zemi původu nevyužil žádných prostředků ochrany před takovým jednáním, přestože neměl dle svých slov se státními orgány žádné problémy. Nejvyšší správní soud se opakovaně tématem vyhrožování ze strany soukromých osob zabýval – viz např. rozsudek ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008, či ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 312/2016. V souladu s ustálenou judikaturou mohou být soukromé osoby původci pronásledování, avšak pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlížejí. O tom, že aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, hovoří rozhodnutí NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004. Obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob pak nejsou azylově relevantní, tím spíše, pokud politický systém v zemi původu žadatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyloučeny – zde viz rozhodnutí NSS ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007. Žalobce pak v řízení uvedl, že se na státní orgány s žádostí o pomoc neobrátil, navíc uváděl, že osoby, které ho měly pronásledovat a které po něm požadovaly peníze, nezná, sám tak tedy vytvořil situaci, kdy nelze jeho tvrzení náležitě ověřit a jsou proto neprokazatelná, naopak se spíše jeví účelová. Žalobce se mohl a měl obrátit na příslušné orgány o pomoc, případně využít možnost vnitřního přesídlení, pokud namítá vysokou korupci na Ukrajině, tak v případě, že se na státní orgány neobrátil, nelze bez dalšího učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla či nebude poskytnuta – rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003.

10. Žalovaný má z průběhu správního řízení za prokázané, že důvodem pro využití institutu azylu byla v případě žalobce spíše jeho snaha o legalizaci zdejšího pobytu, jak však opakovaně rovněž NSS judikoval, např. rozhodnutím ze dne 26. 8. 2004, čj. 170/2004, k takovému účelu mezinárodní ochrana nemůže sloužit. O mezinárodní ochranu navíc žalobce požádal poté, co prakticky 10 let žil na území ČR nelegálně, poté, co vlastní vinou přišel o povolení k dlouhodobému pobytu. Naléhavé azylově relevantní důvody tak jistě nejsou důvodem pro jeho žádost. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
12. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
13. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 20. 9. 2016, kdy uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti, je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je svobodný, naposledy na Ukrajině pobýval v Ivanofrankovské oblasti, ve vesnici T.. Do ČR přijel v létě 2002, od té doby žije zde, o azyl žádal v r. 2000, tento nebyl udělen. V r. 1999 podstoupil na Ukrajině operaci sleziny. Jako důvod žádosti označil stejný, jako v r. 2000, tedy, byl vydírán a bylo mu vyhrožováno, odjel a schoval se v ČR, ten problém stále trvá a nechce ho zažívat znovu. Týž den byl s žalobcem proveden pohovor, uvedl, že na Ukrajinu se vrátil od prosince 2001 do r. 2002, svůj problém popsal jako vydírání, kdy po něm žádali peníze z podnikání, které měl. Procenta rostou a ti lidé na něho nezapomněli. Vše se odehrávalo v r. 1999, jednalo se o 2 tisíce dolarů na začátku a každý další měsíc 500 dolarů za podnikání. Prodával různé věci, součástky do aut, cigarety. O jaké lidi šlo, neví, jednou se s nimi osobně setkal a skončil v nemocnici. Byl napaden a praskla mu slezina, současný zdravotní stav je dobrý. Byl napaden proto, že nechtěl platit. V té době měli

tito lidé podplacenou policií, nešlo se nikam obracet o pomoc. Další problémy neměl, protože odjel, v r. 2001 se domů nevracel, pobýval v Kyjevě. Kontaktoval se se známými a ten problém tam stále je, nechce se vrátet. Řekli mu, že před pár lety se po něm ptali. K dotazu žalovaného, jak se v mezidobí změnila policie v zemi původu, žalobce uvedl, že toto neví, asi moc ne. Vízum měl do r. 2006, ztratil pas a nebylo mu prodlouženo. Na ambasádu jít nechtěl, nechce, aby se vědělo, že zde pobývá, ti lidé mají kontakty všude. Jednalo se o nějaké tři chlapy, vypadali jako sportovci, asi to byli mafiáni. Vždycky někoho pro peníze poslali, ale on nikdy nezaplatil. Na Ukrajině žije jeho matka a sestra. Po r. 2006 nebyl jeho pobyt v ČR legální, chce si uspořádat život, napravit své chyby a zlegalizovat zdejší pobyt. Neví, co by mu mohlo hrozit při návratu do vlasti, to by zjistil až po příjezdu, myslí si, že by ho našli i kdekoli jinde na Ukrajině. O jeho pobytu v ČR ví pouze jeho matka, ukrajinským úřadům nevěří, problémy s nimi ale žádné neměl.

14. Dne 21. 3. 2017 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace žalobce a v zemi jeho původu, uvedl, že se s nimi nechce seznamovat, nechce se ani nijak vyjadřovat a nenavrhuje žádné důkazní doplnění. Všechny podkladové materiály jsou součástí správního spisu, je přiložena i první žádost žalobce o udělení azylu.
15. Po přezkoumání věci soud konstatoval, že žalovaný nepochybil, pokud po provedeném správním řízení na str. 2 rozhodnutí ze dne 31. 3. 2017 konstatoval, že považuje za objasněný tvrzený důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterým je jeho obava z vyděračů v důsledku konfliktu z r. 1999 a současná snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Tento závěr totiž zcela koresponduje se sděleními žalobce z průběhu správního řízení, tak, jak popsal žalovaný ve svém rozhodnutí a soud v bodě 13. Žalobní tvrzení o možném trvajícím azylově relevantním pronásledování žalobce, které by mělo opodstatněně znamenat jeho ohrožení skutečným nebezpečím vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu je z uvedeného pohledu naprosto nadnesené a ničím nepodložené, jakož i tvrzení o tom, že je prakticky jasně prokázáno, že státní orgány Ukrajiny nejsou schopny žalobci poskytnout adekvátní pomoc. Žalobce nic takového ve správním řízení netvrdil a žalovaný jeho tvrzení vypořádal v dostačujícím rozsahu, i obsahově. Neexistencí azylově relevantního pronásledování se žalovaný zabýval na str. 2 – 5, správně zhodnotil, že sdělení o tom, že se žalobce stal terčem žádostí o tzv. výpalné v rámci svého podnikání, spočívajícím v prodeji různého zboží, a to před mnoha lety, nemůže vést k závěru o možné aplikaci ust. § 12 zákona o azylu, zde krajský soud připomíná bohatou a obsažnou judikaturu tohoto problému jak v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu v Brně, tak soudů krajských, v tomto směru odkazuje na příklady rozhodnutí – bod 9, a to i k problému soukromých osob jako původců takových nátlaků. Přehledným faktem je skutečnost, že žalobce sám vypověděl, že osoby, které ho měly vydírat, vlastně vůbec neznal, pro peníze posílali jiné a jednou ho fyzicky napadli, způsobili mu poranění, žalobce poté ze země původu vycestoval, aniž by se jakkoliv obrátil o pomoc na státní orgány své země. To, že tak neučinil, odůvodnil tím, že k nim neměl důvěru. Toto sdělení však neopřel o žádnou reálnou skutečnost, jedná se tak pouze o jeho ničím nepodloženou úvahu, kterou těžko může odůvodňovat správní orgán či soud. Žalobce nakonec sdělil, že žádné peníze nikdy neodevzdal. V České republice žil nyní od r. 2006 nelegálně, je proto zcela nasnadě, že je pravdivý jím uváděný důvod, že si chce dát do pořádku svůj život a chtěl by zde pobývat legálně. K tomu ovšem nemůže sloužit zákon o azylu se svými zcela taxativně určenými podmínkami mezinárodní ochrany, neboť k takovému účelu byly na základě mezinárodně uznávaných

zásad stanoveny podmínky zákona o pobytu cizinců. Ty žalobce nevyužil a prakticky i vypověděl, že si je toho vědom. Soud je přesvědčen, že z uvedených skutečností shora je možné jednoznačně dovodit, že žalobce v průběhu řízení netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován z důvodu uplatňování politických práv a svobod, či že by jeho obavy mohly mít charakter obav z pronásledování z důvodů, uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu a proto nemůže splňovat podmínky § 12 tohoto zákona, konečně, žalobní tvrzení ani toto neobsahuje.

16. K ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu (viz bod 12) soud pouze po přezkoumání věci konstatuje, že žalobce v průběhu řízení, ani v žalobě netvrdil, že by v České republice žila osoba, splňující podmínky „azylanta“ jako rodinného příslušníka, tudíž nejsou naplněny ani podmínky těchto ustanovení.
17. Dále soud uvádí, že podmínky tzv. humanitárního azylu, který je upraven ustanovením § 14 zákona o azylu, žalobce rovněž nesplňuje, resp. rovněž takové netvrdil, neuváděl ani existenci nedobrého zdravotního stavu, jeho věk je věkem produktivním a žalobce je tak plně schopen zabezpečit práci svůj život, správní orgán tedy nepochybil, pokud neshledal při své správní úvaze podmínky, hodné zvláštního zřetele v azylovém slova smyslu.
18. Žalobní námitky směřují najmě k naplnění podmínek ustanovení § 14a) zákona o azylu, kdy žaloba tvrdí, že se žalobce od svého známého dozvěděl, že se na něj uvedení lidé vyptávali (zde soud doplňuje, že sdělil, že tomu tak bylo před několika lety – bez upřesnění, nesdělil, koho se kdo konkrétně vyptával a na co), od této informace pak doplnění žaloby odvíjí opodstatněnost žalobcových obav z návratu do země původu. Krajský soud považuje takové sdělení za více než vágní a jistě nemůže mít váhu azylově relevantní hrozby vážné újmy, žalobní odkazy na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, různé informace z různých zdrojů o existenci korupce na Ukrajině pak s případem žalobce nemají ani věcnou, ani jinou blízkou souvislost. Krajský soud je naopak přesvědčen, že v daném případě lze využít rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které pojednaly o situaci žadatelů, kteří tvrdí pronásledování ze strany soukromých osob, v České republice pobývají dlouhou dobu (většinou nelegálně) se závěrem, že o azylově relevantní situaci se v takových případech nejedná a jednat nemůže (viz např. 3 Azs 22/2004 ze dne 10. 3. 2004, 4 Azs 26/2003 ze dne 27. 11. 2003, či 4 Azs 7/2003 ze dne 27. 8. 2003 a mnohá další – viz bod 8 – 10). Žalobce konečně nijak v průběhu správního řízení nezastíral, že jeho vážným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace zdejšího pobytu, kterou však nelze řešit udělením azylu, neboť tento institut je institutem výjimečným, majícím zásadní význam pro situace skutečného, prokázaného a vážného ohrožení života a zdraví žadatelů ze zemí, v nichž je velmi obtížné či nemožné žádat ochranu státních orgánů. To však v žádném případě není situace žalobce a soud je přesvědčen, že z výše uvedených skutečností takový závěr přehledně vyplývá, vyplývá i z žalovaným shromážděných podkladů, které jsou součástí správního spisu a z nichž správní orgán těžil při svém odůvodnění rozhodnutí na str. 7 a 8.
19. Aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný popsal a rozebral na str. 8, kde zdůvodnil, proč žalobci v místě jeho posledního bydliště nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy z důvodu ozbrojeného konfliktu. Nepřiznání doplňkové ochrany v žádné z možností, upravených § 14a zákona o azylu žalovaný řádně a aktuálně vypořádal na str. 7 – 9 a soud považuje toto odůvodnění za dostatečné, se závěry žalovaného souhlasí.

20. Krajský soud neshledal v přezkoumávané věci žádné pochybení, žádnou vadu řízení a dospěl proto k závěru, že žaloba není důvodná, byla zcela zřejmě podána za účelem legalizace pobytu žalobce na území České republiky, kde pobýval dlouhodobě bez potřebných dokladů a dokumentů. Žaloba byla proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

21. Náhrada nákladů řízení je přiznávána dle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný správní orgán. Ten náklady řízení neúčtoval, proto soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. listopadu 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně